

РЕШЕНИЕ

№ 6865

гр. София, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря С.Иванова и при участието на прокурора М.Малинова, като разгледа дело номер **11802** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.121 от Закона за държавния служител.

Образувано е по искова молба на В. Й. В. срещу Областната дирекция „Земеделие“-С. област за осъждането на ответника за следните суми: 1. първоначално за сумата от общо 11 641,24лв. /уточнителна молба от 09.03.2021г. на л.36/, дължимо обезщетение по чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител за периода от 01.08.2019г. до 23.11.2020г. по 1100лв. месечно, след което е коригирана на обезщетение за 6 месечния период от 01.08.2019г. до 31.01.2020г.- 6600лв., както и сумата от 337,33лв. лихва върху главницата от 6600лв. за периода от 01.08.2019г. до 31.01.2020г.; 2. сумата от 3406,80лв. представляваща разликата между трудовото му възнаграждение от 11 000лв. /което би му се следвало за 10 месечния период от 01.02.2020г. до 26.11.2020г./ и заплатените му обезщетения за безработица от 7 593,20лв., както и сумата от 455,19лв. лихва върху тази главница за периода от 01.08.2019г. до 23.11.2020г., 3. Първоначално сумата от 1755,33лв. по чл.61 от ЗДСл. на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020г., като с молба от 31.03.2021г. е уточнено, че сумата е 1312,81лв за полагащия се платен отпуск за 2020г. в размер на 26 дни, като и 121,15лв. лихва върху тази главница ;4. Сумата от 500лв. по чл.40, ал.1 от ЗДСл. за полагащо се облекло, която с молба от 31.03.2021г. е уточнена на 250лв за 2020г. работно облекло, както и сумата от 55,35лв. лихва върху главницата от 250лв. за периода от 01.08.2019г. да 05.10.2021г /предявена с молба от 09.03.2021г.. 5.Първоначално сумата от 1149,19лв., които да се преведат на НОИ за сметка на ответника на името на ищеца по чл.9, ал.3 т.2 от КСО за времето на незаконното

уволнение и представляваща съответните осигурителни вноски, като с уточнителна молба от 31.03.2021г. е посочил, че сумата му е преведена след намеса на прокуратурата, като изрично с молба от 16.07.2021г. /л.70/ ищецът е обобщил какви са му претенциите, сред които не е процесната първоначално, но доколкото не е заявена и надлежно, нередовна е била, поради което и обездвижена то–не следва да има оттегляне или отказ от същата.

Сумите се претендират, ведно със законната лихва от 10.03.2021г. /вероятно, защото с писмена молба от 09.03.2021г. ищецът е направил уточнение на исковата си претенция и е отстранил недостатъците й–л.36/.

В съдебно заседание ищецът поддържа исковите си претенции 4 основни /6 месечно обезщетение по 104, ал.1 ЗДСл, обезщетение за 10-месечен период след този до възстановяването; за неизплатена сума за облекло, за неизплатен отпуск /в хода на делото е оттеглена, като преди съдебно заседание, е оттеглена и молбата за оттегляне т.е. активна е претенцията//, ведно със съответните лихви, дефинирани отделно, тъй като касаят период до исковата претенция. Не претендира разноски.

Ответникът моли или изцяло да се отхвърлят претенциите, или алтернативно, както е по становището му вкл. и относно изразената позиция за началния период на лихвата. Не претендира юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП – изразява становище за основателност на претенциите.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Относно фактите:

Не е спорно, че с решение №2972 от 15.06.2020г. по адм.дело №11803/2019г. по описа на АССГ, влязло в сила на 16.11.2020г. е отменена ЗАПОВЕД №РД-05-01-132 от 01.08.2019г. издадена от директора на Областна дирекция „Земеделие“–С. област, с която е било прекратено служебното правоотношение с В. за длъжността „Главен юрисконсулт“ в дирекция „Административно-правна, финансово-стопанска и човешки ресурси“ в ОД „Земеделие“ С. област. Решението на АССГ е оставено в сила с решение №14160 от 16.11.2020г. по адм.дело №9524/2020г. на Vo на ВАС.

Ответникът със становище РД -12-05-245-10 от 18.05.2021г. на л.59 не оспорва, че размера на основната заплата на ищеца е 1100лв., както и периода на дължимото обезщетение по чл.104 от ЗДСл. за 6 месеца от 01.08.2019г. до 01.02.2020г., но твърди, че следва да се присъди не 6600лв., а от тази сума да се приспадне данъка по чл.24, ал.2 от ЗДДФЛ или сумата, която се следва е 5940лв..

Относно лихвата се оспорва началния момент /01.08.2019г.-прекратяване на сл.правоотношение/ като неправилен, тъй като същият следва да бъде от влизането в сила на решение №2972 от 15.06.2020г. по адм.дело №11803/2019г. –т.е от 16.11.2020г. , както е съобразно Тълкувателно решение - №3 от 22.04.2005г. на ВКС т.4 по т.дело №3/2004г..

Относно претенцията от 3861,99лв. за периода от 10 месеца т.е. 01.02.2020г. до 26.11.2020г., представляваща разликата между трудовото му възнаграждение от 11 000лв. /което би му се следвало за 10 месечния период от 01.02.2020г. до 26.11.2020г./ и заплатените му обезщетения за безработица от 7 593,20лв.- ответникът е оспорил същото. Визирано е, че такова обезщетение след 6-месечния период не е регламентирано по ЗДСл. Също на посоченото основание – се оспорва и претендираната лихва.

Относно сумата от 1312,81лв. - неизплатения за 26 дни платен годишен отпуск за

2020г.– също се оспорва. В тази връзка има позоваване на решение на СЕС от 25.06.2020г. по преюдициално запитване по дела С -762/18 и С-37/2019 за тълкуване на чл.7 от Директива 2003/88. В решението е посочено, че не се допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, уволнен незаконно и после възстановен – да има правото на платен годишен отпуск за периода на незаконното уволнение или да има право на обезщетение за това. С оглед изложеното се моли в тази част да се отхвърли иска, ведно с претенцията за лихва. Ако съответно не се споделят тези доводи се визира, че за цялата година отпуска е 26 дни, като за периода до възстановяването т.е. до 23.11.2020г. се касае не за 26 дни, а за 24 дни, поради което ако се счете за основателна да се редуцира до този размер т.е. за 1 099,92лв..

Относно сумата от 250лв. за работно облекло е посочено, че същата се следва по чл.40, ал.1 от ЗДСл. и чл.27, ал.1 и ал.3 от Наредбата за служебното положение на държавните служители, но от посочените разпоредби се налага извода, че трябва лицето да е било на работа, тъй като се свързва с изпълнение на функциите за длъжността.

Относно претенцията за безработница – е посочено, че по времето на незаконното уволнение лицето няма статута на осигурявано за всички социални рискове и осигуряването на база на това, че се призва за трудов стаж –касае само пенсионните фондове, поради което ако има подобна претенция тя също е неоснователна.

Към становището е представено поименно щатно разписание в сила от 08.2019г., видно от което /л.62/ главният юрисконсулт има основно месечно възнаграждение 1100лв..

Представена е и заповед РД-05-01-145 от 23.11.2020г. на л.63, видно от която В. е бил възстановен на 23.11.2020г.

Приложено е удостоверение на л.45 от ТД на НОИ С. град видно от което на лицето за периода м.09.2019г. до м.06.2020г. са му излатени обезщетения в общ размер на 7 593,20лв..

Видно от заявление на страните /вкл. процесуалния представител на ответника/ в с.з. на 15.06.2021г. /л.68/ за периода на лихвите може да се ползват извадки от ел.калкулатор.

В съдебно заседание на 16.11.2021г./протокол на л.87/ са приети посочените доказателства, приложени на л.82-86.

В съдебно заседание на 05.10.2021г. протокол на л.79е констатирано, че на л.14 от служебната книжка след отмяната на заповедта от 2021г. няма други вписвания, също по отношение на трудовата книжка след отбелязването за периода от 03.07.2006г. до 02.10.2006г. за работа в „Х.“ –В. –няма други отбелязвания. Също в това съдебно заседание юрк.М. е посочила, че възразява относно началния период на лихвата и че ищецът и така следва да го преизчисли. Ищецът е оспорил становището на ответника с молба от 06.07.2021г. на л.64 и не е променил началния момент, което е негово право да избере от кога ще претендира лихвата, друг е въпросът дали е основателна.

СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Съдът намира, че е основателна претенцията по чл.104, а.1 от ЗДСл..Същата включва елементите от фактическия състав – да има признато незаконно уволнение, както и б месеца от уволнението ищецът да е останал без работа. Присъжда се размера на основната заплаща, която както видно от ведомостта, така и от признанието на ответника /писмения отговор, който в тази част се приема като такъв-л.59/ е 1100лв. или за претендирания период от 01.08.2019г. до 01.02.2020г. е в размер на 6600лв.

Не се споделя довода на ответника за приложението чл.24, ал.2 от ЗДДФЛ, т.е. да се направи удържка за данъка и съответно да се изплати само сумата от 5940лв.. В настоящата хипотеза няма възнаграждение, доход по смисъла на ЗДДФЛ, а има обезщетение като ирелевантно е, че начинът на определянето му е на база основната заплата. Не е спорно и от направените констатации от трудова и служебна книжка, както и от изплатеното обезщетение, че лицето не е работило.

Следва това обезщетение да се присъди с лихвата –така, както се претендира от 10.03.2021г., а не от деня на предявяване на исковата молба.

Относно сумата от 337,33лв., представляваща лихва върху главницата от 6600лв. за периода от 01.08.2019г. до 31.01.2020г.-се споделят възраженията на ответника. Началният момент е не издаването на заповедта за уволнението /01.08.2019г./, а датата на признаването на това уволнение за незаконно. Същото е станало с решението на ВАС от 16.11.2020г., с което е оставено с сила решение №2972 от 15.06.2020г. по адм.дело №11803/2019г.. В този аспект е и Тълкувателно решение - №3 от 22.04.2005г. на ВКС т.4 по т.дело №3/2004г., че след като се касае за отменен акт /а не нищожен/ - от датата на влизане в сила на решението за отмяна. Следва да се има предвид, че практиката е последователна- решение №6730 от 06.11.2013г. по дело №1272/2013г. на настоящия състав, решение №1217 от 26.02.2021г. по адм.дело №10102/2020г. на 20 състав, решение №3978 от 12.06.2019г. по адм.дело №8672/2018г. на 42 състав, също решение №1370 от 27.02.2020г. по адм.дело №13192/2019г. на 9 състав, което дори изисква след посочената дата да има покана.

Останалите претенции са неоснователни по доводите изложени от ответника. На първо място неоснователна е претенцията за сумата от 3861,99лв., която касае периода над 6-месечното оставане без работа до възстановяването т.е. за още 10 месеца от 01.02.2020г. до 26.11.2020г.. Тази претенция на общо основание може да се търси, но не по реда на чл.104, ал.1 от ЗДСл.Посочено беше какви са елементите от фактическия състав, ако след регламентирания 6-месечен срок ищецът има вреди- по друг ред се предявяват. Неоснователна е и претенцията за лихва по тази главница.

Относно сумата от 1312,81лв. - неизплатения за 26 дни платен годишен отпуск за 2020г.– също е неоснователна. Отпуск се следва за упражнено право на труд. Целта на предоставянето на отпуска е работникът или служителят да могат да възстановят трудовите си сили, до отпочинат. След като реално не е полаган труд –подобно право не е и налице. Следователно –отпускът има целево предназначение, като при определени обстоятелства се изплаща. Не е предвидено обезщетение за неизползвания отпуск по времето на незаконното уволнение. Обосновано е позоваването на решение на СЕС от 25.06.2020г. по преюдициално запитване по дела С -762/18 и С-37/2019 за тълкуване на чл.7 от Директива 2003/88. В решението е посочено, че не се допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, уволнен незаконно и после възстановен – да има правото на платен годишен отпуск за периода на незаконното уволнение или да има право на обезщетение за това. Съответно неоснователна е и претенцията за лихва.

Неоснователна е и претенцията за сумата от 250лв. за работно облекло за 2020г.. Правилно е възражението на ответника, че съгласно чл.27, ал.1 и ал.3 от Наредбата за служебното положение на държавните служители, сумата се обвързва с реално изпълнение на функциите за длъжността. Дори при ползван брой дни отпуск /за нетрудоспособност, неплатен/ – същата се редуцира. Неоснователна е и претенция за лихва върху посочената главница.

Следователно –основателна е единствено претенцията за 6600лв. обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл., ведно с лихвата от 10.03.2021г. /поискана от тази дата с писмена молба от 09.03.2021г., а не от деня на предявяване на иска -20.08.2019г./, като останалите претенции като неоснователни по изложените по-горе съображения следва да се отхвърлят.

Следва да се допълни, че относно претенциите за лихви върху сумите за работно облекло и платен отпуск, макар да касаят 2020г., то началния момент на лихвата отново е посочен като 01.08.2019г. т.е. преди да е изискуем този размер дори, ако лицето работеше. Претенцията по т.6 за сумата от сумата от 1149,19лв., които да се преведат на НОИ за сметка на ответника на името на ищеца по чл.9, ал.3 т.2 от КСО за времето на незаконното уволнение и представляваща съответните осигурителни вноски –следва да се има предвид, че поради нередовност е обездвижена, като с първата уточнителната молба от 09.02.2021г. на л.31 ищецът е визирал размера, а с втората уточнителна молба от 31.03.2021г. на л.42 е посочил, че тези осигуровки са внесени след намеса на прокуратурата. Изрично с определението за без движение №2045 от 23.03.2021г. на л.38 на ищеца е указано, че трябва освен размера за посочи изричен петитум- напр- да се осъди ответника да внесе тези суми като юридическо лице или за претенция за действия към съответния административен орган. Не е последвало уточнение в посочения смисъл, поради което след като е заявено, че сумата вече е преведена след намесата на прокуратурата – то съдът приема, че не е бил сезиран с надлежен иск и не следва да се произнася по съществото. Направеното уточнение в цялост на исковата молба се приема като конкретизация в посочената част. Следва да се има предвид, че с молба от 16.07.2021г. на л.70 ищецът е направил обобщение на исковите си, сред които не е посочения. Дори да беше предявен подобен иск – ищецът не би имал правен интерес. Същият не иска присъждането на сумата в негова полза, а осъждането на ответника да я плати в полза на трето лице, което е недопустимо.

Няма претенция за разноски от двете страни, поради което не следва да се присъждат такива.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По исковата молба на В. Й. В. ЕГН 57 08201921 от [населено място], [жк]бл.524 вх.А ап.17

ОСЪЖДА Областната дирекция „Земеделие“-С. област да му заплати сумата от 6600лв. представляваща дължимо обезщетение по чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител за периода от 01.08.2019г. до 31.01.2020г. по 1100лв. месечно, ведно с лихвата от 10.03.2021г..

ОТХВЪРЛЯ в останалата част като неоснователна исковата молба, а именно:

-за сумата от 337,33лв., представляваща лихва върху главницата от 6600лв. за периода от 01.08.2019г. до 31.01.2020г.

-за сумата от 3406,80лв., представляваща разликата между трудовото му възнаграждение от 11 000лв. /което би му се следвало за 10 месечния период от 01.02.2020г. до 26.11.2020г./ и заплатените му обезщетения за безработица от 7 593,20лв..

-за сумата от 455,19лв., представляваща лихва върху главницата от 3406,80лв. за периода от 01.08.2019г. до 23.11.2020г.,

- за сумата от 1312,81лв., представляваща плащане за полагащия се платен отпуск за

2020г. в размер на 26 дни,

-за сумата от 121,15лв. лихва върху главница от 1312,81лв. от 01.08.2019г. до 23.11.2020г.,

-за сумата от 250лв. за 2020г. полагащо се работно облекло.

-за сумата от 55,35лв. лихва върху главницата от 250лв. за периода от 01.08.2019г. да 05.10.2021г.

както и отхвърля искането за присъждане на горепосочените суми, ведно с лихвата от 10.03.2021г..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването ѝ чрез АССГ пред ВАС. Преписи на страните.

Съдия: